

2022

СНАЧА

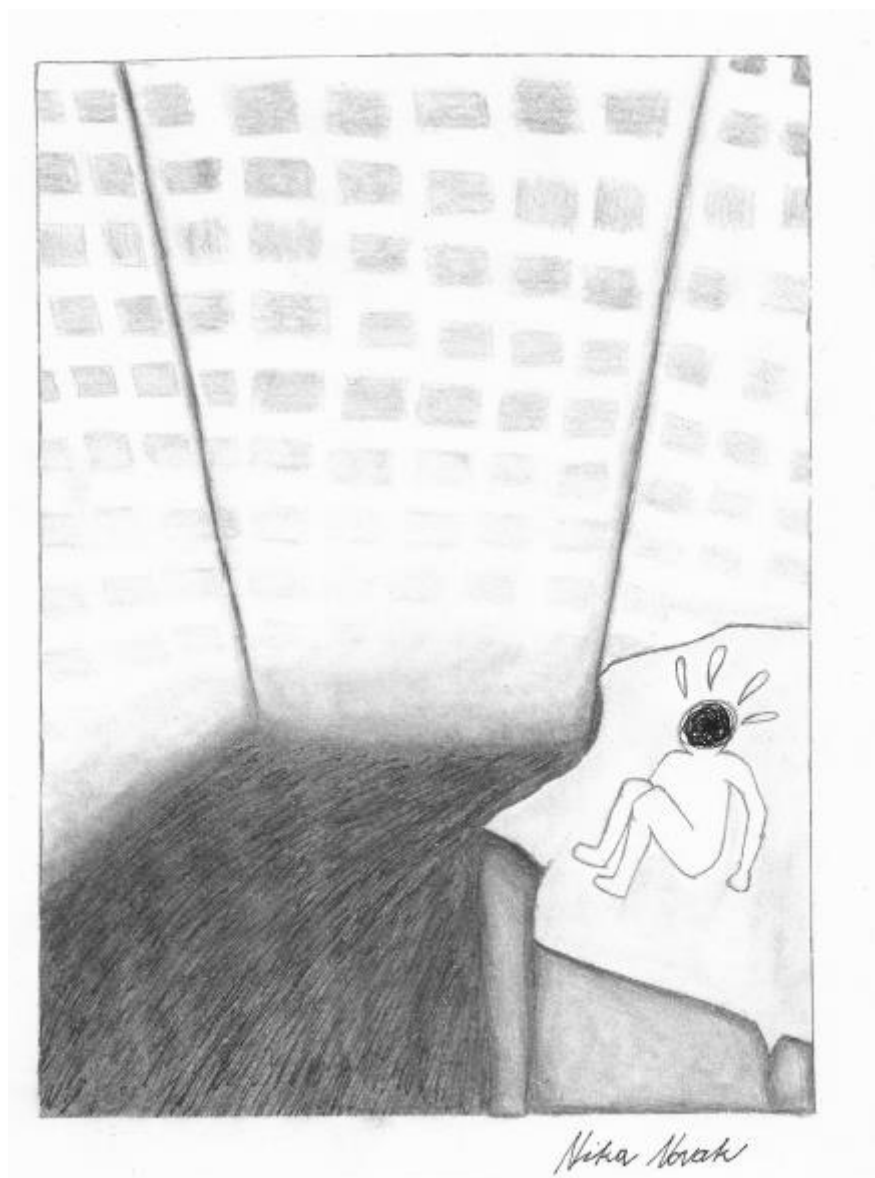
ČAČKA

Šolski časopis
JVIZ Osnovna šola Dobropolje, junij 2022

Slika na prvi in zadnji strani: Anže Ahačevčič in Zala Škrlj, 8. razred
Prispevke zbrala in uredila: Polona Otoničar Pajk

Mentorice likovnih in literarnih del:

Darja Bartolj, Špela Bobnar, Barbara Jakopič, Karmen Kljun, Cvetka Košir,
Polona Otoničar Pajk, Maja Petrovčič, Mojca Pugelj, Barbara Režek, Špela Strmec

BESEDA RAVNATELJA – ČAČKI NA POT ...

Spoštovani bralci!

Pred vami je nova številka šolskega glasila Čačka. Izšla je tik pred poletnimi počitnicami 2022 v elektronski obliki. V glasilu so literarni prispevki popestreni z ilustracijami, ki kažejo na ustvarjalnost naših učencev. Ponosen sem, da je glavna urednica Polona Otoničar Pajk s pomočjo prizadevnih učiteljic mentoric k sodelovanju povabila množico ustvarjalcev. Iz slik, proze in poezije se zaznajo mnogi skriti talenti. Ob tako obsežnem glasilu se moram zahvaliti vsem avtorjem in učiteljicam mentoricam.

Dragi učenci, še naprej razvijajte svoje sposobnosti! V poletnem času večkrat prelistajte Čačko. Utrinke počitnic premlevajte, da vam bodo dali navdih, ko bodo v jeseni ponovno nastajali odlični prispevki. Poleg sanjarjenja in potepanjih se naj med počitnicami vaša ustvarjalnost razvija tudi ob obisku kulturnih hramov in prebiranju kakovostnih literarnih del.

Ivan Grandovec, ravnatelj

BREZ SKRBI

Ko se ti zdi,
da preveč je skrbi,
in ko žalost
te ne zapusti,

naredi nov korak,
pokaži, da si junak,
poskusi, kar je prav,
in vedi,
da ne bo ti žal.

Ko se ti zdi,
da ni več prave poti,
zazri se v nebo in
si reci, da bo šlo!

Svet še vedno stoji,
zato ne delaj si skrbi
in vedi, da bo vse okej,
če to narediš zdej!

Zala Marolt, 6. a

MLADI IN STARI ZA POLETJE

Ko pride poletje,
vsi čakamo na razodetje.

V kratkih rokavih
na pol porjaveli.

Lovimo si ribe
za toplo poletje.

To smo počeli,
ko smo bili mladi.

Zdaj pa z dobro knjigo
ležimo na plaži.

Zdaj, ko smo stari,
nam ni več za petje.

Raje imamo ležanje
ter ne kričanje.

Žana Groznik, 6. a

Gloria Repina, 2. b

HRANA

Hrana je najboljša,
jej jo vsak dan,
da ne boš čist n'č zaspan.

Čokolada, bonbon,
veš, dobro je,
sladkarije sploh najboljše so.

Okrogli krofki, navadne tortice,
sladice lepe
so dobre stvarce.

Čips, kokice in smokiji,
prigrizki za včasih,
res pašejo.

Neja Buščaj, 6. a

DENAR

Denar je sveta vladar,
to ve vsak ekonomist.

Denar je res pomemben.
Tisti, ki misli drugače,
si laže.

Denar je hrana za barko
in temelj za hišo.

Denar je pomemben kot življenje.
To si daj na pamet!

Filip Blatnik, 6. A

SLADKO

Medek Matko je šel
na sladko sladko stran otoka.

Tam, kjer lizike rastejo
namesto dreves,

kjer se toči limonada in
ponuja sladoled,

kjer cel dan leži v krofu
in si toči med.

Nadja Mostar in Ana Čarman, 6. b

KO SI ČLOVEK

Ko si človek,
si čuden.

Ko si čuden,
si velik.

Ko si velik,
si majhen.

Ko si majhen,
si človek.

Neža Zabukovec, 6. b

NASPROTJA

Kot črna in bela,
kot krokodil in gazela,
kot krt in vrt,
kot potok in otok,

nasprotje vsaka stvar ima,
pa čeprav se ti ne zdi,
samo malo razmisli.

Če si velik kot vrh,
če si majhen kot krt,
če si hladen kot led,
ali pa če obožuješ svet –

v življenju vsak svojo pesem ima,
pa če to zdi se ti nesmiselno.

Kiara Žnidaršič, 6. b

POVODNI MOŽ MROŽ

Na Ljubljanskem barju
en mrož živi,
vsi pravijo, da kot mrož zveni.
Ob sobotah se v suknjič obleče in
prav hrabro se v mesto odvleče.

Maja Jančar, 6. b

ROPAR

Kradeš vsak dan!
Pazi se, pazi,
da te roka pravice ne ujame.

Vzemi se v roke in se spremeni,
da ti ne bo treba v zapor skočiti.

Pojdi na sodišče,
povej po pravici in
rešen boš krivice.

Nadja Mostar in Neja Nose, 6. b

Lucija Lončar, 2. b

SPRAŠEVANJE

Ko učiteljica pride pred tablo,
ji takoj pogledamo čez ramo.

Ker vemo, da nas bo vprašala,
bi vsaka lena punca rada še spala.

Tako poklicala je eno od punc,
ona pa že sanja nekaj lunc.

Ko je bilo te ure konec,
je v kuhinji počil lonec.

Gabrijel Turk, 6. b

PRIJATELJ

Pravi prijatelj ti vedno
stoji ob strani ter
te zmeraj brani.

Prijatelj te ima v srcu
kot vzgojiteljica otroke v vrtcu.

Pravi prijatelj te ne
bo izpustil, tudi če
ga boš ti zapustil.

Prijatelj ti je pripravljen
pomagati v vsaki
zagati!

Jon Novak, 6. b

OTROŠTVO

Otroštvo je zabavna reč.
Vrti se kot vrtiljak, ne počasi,
ne preveč.

Hitro otroštvo mine,
kot miš rine čez rime.

A ko mamica v vrtec pripelje te,
zabava se začne.

A vrtec beži,
le da
hitro v osnovno šolo pripelje te.

Staš Adamič, 6. a

BARVICE

Barvice so barvne,
res barvne.

Narisala bom barvice z barvico
in barvico
bom pospravila v barvice.

Vzela barvico, jo ošilila
in pobarvala barvico.

Narisala še eno barvico
in jo
pobarvala z barvico.

Barvica je res barvasto barvasta.

Neja Nose, 6. b

VSAK JE ROJAK

Če si mlad kot poletje
in imaš v srcu veliko cvetje,

moraš živeti življenje,
ne pa trpeti življenja.

Če si mlad rojak in
v srcu nosiš le tovornjak,

si življenje vzemi v tisto 5 ramo
in končaj ga kot za šalo.

Ko si star kot zemlja
in ti ni več mar za življenje,

si izmisli novo pesem,
da okrepčaš si svojo dlesen.

Življenje teče dalje,
četudi je težko stanje.

Vsak je rojak,
četudi je že zemlje star.

Alja Lenarčič, 6. a

PASTIR

S palico v roki, s klobukom na glav,
cokle lesene, hlače irhaste.

Srajca je bela, čez ramo malha,
piskam s piščalko naglas.

Pastirskemu psu Runo je ime,
bolj zvestega psa ne bi našel nikjer.

Pasem jaz koze in rad sem pastir,
to mi je všeč.

Martin Cimerman, 6. b

PESEM

Pesem je skupek
besednih zvez,
ki ti pogledajo
ven iz ušes.

Naj poezija bo,
proza, dramatika,
v vsako pesnik
srce z veje da.

V vsaki kitici
kakšen verz stoji
in ti žuga s pestmi,
da te glava boli.

Okrasni pridevek
naj pesem polepša,
v pesem naj pesnik
rime vmeša.

Naj doda še ščepec humorja,
da se bralec bo nasmejal,
ko pesem bo bral.

Zala Marolt, 6. a

ROŽOMOŽO

Živel je gospod Rožo,
ki pisal se je Možo.

Imel je velikega psa,
Mroža,
ki rad je imel
dobrega moža.

Domen Ficko in Gabriel Usenik, 6. b

ŽIVLJENJE

Življenje pomeni biti, dihati, živeti polno in izpolnjevati svoje poslanstvo.

Imeti čas za izpolnjevanje. Ta pa ni vedno na voljo, saj nas GPS lahko tudi popelje v neznano.

Vedeti, kdaj smo shranili, ni težko, težje si je priznati, a za vsakim dežjem posije sonce.

Lebdeti v temnem snu nas osvobaja in nam dovoli, da preskočimo vse ovire, ki so nam bile zastavljene.

Je iskanje prave poti, po kateri se bo odvijalo naše življenje, polno napak in nepričakovane sreče ob njih.

En dan v našem življenju pa je prav poseben, lahko je naša poroka, rojstvo otroka ali potovanje do čudežev, ki uresničujejo naše sanje.

Na nebu je polno zvezd. Vsaka zvezda ima svoje ime, nalogo, sijaj. Tako smo tudi mi kakor zvezde; imamo ime, nalogo, zgodbo ter nevidni sijaj.

Je potovanje po poti - težko z napačnimi čevlji. A vsaka pot ima konec, ki ga dosežemo s srečo in solzami v očeh. Vse je ponovno na nas.

Edinstveno pot prehajaš tudi ti. Daj, da bo tvoj dan poseben in da boš te ti hodil po svoji pravi poti, ki si jo ustvarjaš sam.

Nadja Adamič in Zala Škrli, 8. razred

Ž uranje.

I grice.

V eselice.

L ajf.

J esti.

E nergija.

N asmeh.

J asen obraz.

E ksplozija.

Anže Ahačevič, 8. B

ŽIVLJENJE

ČE JE ŽIVLJENJE V ŽIVLJENJU, POTEM JE ŽIVLJENJE TISTO ŽIVLJENJE, KI GA ŽIVIŠ V ŽIVLJENJU. IN ŽIVLJENJE NI PRAVO ŽIVLJENJE V ŽIVLJENJU, ZATO JE ŽIVLJENJE ZELO PODOBNO ŽIVLJENJU V ŽIVLJENJU.

ŽIVLJENJE SE ŽIVI.

JERNEJ FLEIŠMAN IN TIMOTEJ RAK, 8. B

GALJOTOVO PISMO ŽENI

Draga Micka!

Komaj zdržim iz dneva v dan brez tebe. Vsako jutro razmišljam o tebi. Komaj čakam, da se odrešim tega krutega sveta. Že kar nekaj mojih prijateljev je bilo vrženih v morje in nikoli ne veš, kdo bo naslednji. Vendar sem se odločil, da se bom zate boril. Priplul in priveslal sem že ogromno voda in videl že ogromno krutega. Iščem te povsod, a niti sledu ni o tebi. A nekaj globoko globoko v meni mi pravi, naj še ne obupam.

Upam, da te kmalu vidim.

Z ljubeznijo,

tvoj Romeo

Enja Gliha Škufca, 8. b

DAN NA VRTU

Cvetela je lepa rožica,
uživala v soncu.
Rada je napajala in tudi grajala
marljive čebele.

Prileti mlad metulj,
rožico povoha
in se že veseli njenega okusnega soka.

Kmalu na velikem travniku
vse polno je lepih žuželk.
Prerivajo se, igrajo
in cvetlice lasajo.

Metulj je zdaj sit,
nič več ni nabrit,
zdaj v temno senco se gre skrit
in za dolge ure odpočit.

Petra Mihelič, 6. a

JUTRO NA POLJU

Ko voli mukajo,
jaz orjem to zlato zemljico.
Na vasi poldne bije,
zares mi je lepo.

Klobuk si z glave snamem,
zmolim češčenje angelov.
Sonce lepo sije,
jaz srečen sem zelo.

Martin Cimerman, 6. b

SONCE IN LUNA

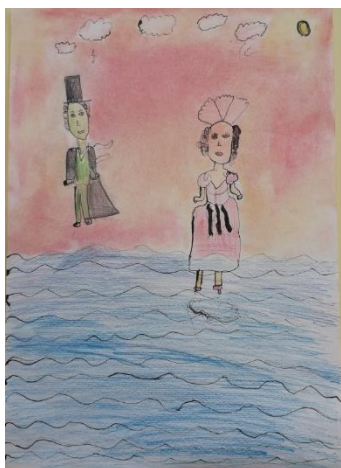
Sonce je zvezda,
ki nad nami lebdi,
z vročimi žarki nov
dan slavi.

A dan je dolg in želimo vsi spati,
nas pa v temi
pozdravlja luna svetla.
Kaže nam pot,
ko nismo doma.

Nekateri ljudje se bojijo teme,
druge moti vročina,
pa vedno nihče ne ve,
ali je boljše sonce ali luna.

Ažbe Škrlič, 6. a

Melek Numani, 2. b

Naomi Turk, 2. b

Sofia Heybal, 2. b

Taja Novk, 2. b

Ambrož Starbek, 2. b

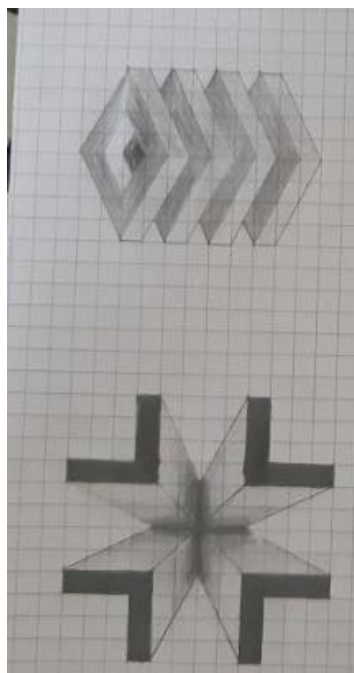
Lucija Lončar, 2. b

Naomi Turk, 2. b

Sofija Heybal, 2. b

Anže Ahačević, 8. b

$$\begin{array}{r} 345 \cdot 23 \\ 6900 \\ + 1035 \\ \hline 7935 \end{array}$$

$2 \cdot 5E = 10$ (ocakujemo 0,1 stepimo dalje)

$2 \cdot 4E = 8 + 1 = 9$ (ocakujemo) $2 \cdot 3E = 6$

$3 \cdot 5E = 15$ (ocakujemo 5,1 stepimo dalje)

$3 \cdot 4D + 1 = 13$ (ocakujemo 3,1 stepimo naprej)

$3 \cdot 3E + 1 = 10$ (ocakujemo)

Alja Repina, 5. b

Zala Škrlj, 8. a

SLOVENSKA PLEMITOST IN DOBRODELNOST

Vse se je zgodilo nekega toplega sobotnega spomladanskega popoldneva. Maja je praznovala svoj sedmi rojstni dan. Od tistega večera dalje se je Majini družini življenje obrnilo na glavo. Za to sobotno popoldne je vremenska napoved kazala sončno. Imeli so veliko rojstnodnevno praznovanje. Maja je povabila vse svoje sošolce in sošolke ter svoje sorodnike. Imeli so se zelo lepo. Jedli so torto, odpirali darila, za konec pa je Maja udarila še v pinjato, polno sladkarij.

Ponoči je po celem mestu divjalo neurje. Dež je lil kot iz škafo, veter je zelo močno pihal. Celo tako močno, da se je jablana pred hišo Majine družine podrla na hišo. Ko sta oče in mama zaslišala ropot, sta se zelo ustrašila. Brž sta stekla po Majo, ki je seveda še vedno spala in odhitela ven.

Ko sta Majina starša videla, kaj se je zgodilo, sta brž poklicala na pomoč. Prišli so gasilci, ki so zaščitili okoliške hiše in Majino družino. Poiskali so prenočišče v nekem hotelu, kjer so imeli tudi zajtrk. Majina družina je bila gasilcem neskončno hvaležna. Že naslednjo noč pa niso vedeli, kje bi spali, saj je bila hiša skoraj v celoti podrti. Pomagala jim je dobrodelna organizacija Rdeči križ, ki jim je prinesla nekaj oblačil ter hrano. Sosedje so jim ponujali prenočišče.

Začeli so graditi novo hišo. Rdeči križ jim je še naprej ponujal obleke in hrano. Počasi so se postavljali na noge.

Eva Žnidaršič

ZGODBA O AJDI

Ajda živi v majhni vasi blizu Maribora. Njena vas je zelo povezana, ljudje v vasi si radi pomagajo in se družijo med seboj. Vas ni prav bogata, zato ljudje živijo bolj skromno. Ajda je stara trinajst let – tako kot jaz. Obiskuje osnovno šolo. Ima prijateljico Majo, s katero se zelo dobro razume. Skupaj hodita na sprehode, gledata filme med počitnicami in se zelo veliko pogovarjata. Ajda prihaja iz povprečne družine. Dovolj imajo, da si kdaj pa kdaj tudi kaj privoščijo. Pri Maji pa ni tako. Maja prihaja iz bolj revne družine, saj je njena mama brezposelna. Živijo le od očetove plače.

Maja je bila samo enkrat na morju, s šolo, ko so šli na Debeli rtič. Zgodba se začne v ponedeljek, ko oče ugotovi, da je tudi on ostal brez službe. Majo je skrbelo, ker je vedela, da staršema ni prijetno. Starša bosta morala začeti iskati novo službo. Ne veta točno, kje in kako, ampak veta, da je to nujno za preživetje. Bilo je poleti, čas, ko hodijo družine na počitnice. Tudi Ajda se bo z družino odpravila na morje. Ajda je vprašala starša, ali bi šla Maja lahko z njimi. Majo je bilo strah, saj jo je skrbelo za očeta in mamo. Kljub temu se je odločila, da bo šla, saj je vedela, da bo to verjetno tudi zadnjič v njenem življenju. Pripravila je kovček in se veselila, da bo po dolgem času spet videla morje. Z Ajdo sta se celo pot samo pogovarjali. Veselili sta se plavanja v morju, gledanja morskih živali in uživanja ob mrzlem sladoledu. Maja ga ni jedla prav pogosto, zato je bila ta misel še toliko bolj posebna. Ko so prispeli, so odšli v hotelske sobe in se razpakirali. Oblekli sta se v kopalke in se zapodili v hladno morje. Potapljali sta se, tunkali, se smejali in seveda predvsem zabavali. Po celodnevem kopanju v vodi sta si

privoščili večerjo in sprehod po mestu. V mestu sta naročili vsaka svojo kepico sladoleda in si na tržnici kupili zapestnico prijateljstva. Prisegli sta si, da jo bosta nosili ves čas. Zadnji dan počitnic sta si izposodili sup. Z njim sta se odpeljali do boj. Tam sta skakali v vodo. Maja se je naučila skočiti na glavo. Nekaj skokov je bilo uspešnih, zadnji pa ne. Ko je skočila v vodo, je popila veliko vode in se zato ustrašila ter začela potapljati. Ajdo je zelo zaskrbelo, zato je hitro skočila v vodo in jo začela reševati. Nekako ji je uspelo potegniti Majo na sup. Ajda je priveslala do plaže in povedala staršema, kaj se je zgodilo. K sreči ni bilo nič narobe. Vseeno so se počitnice lepo končale. Nato so odšli domov. Ko je prišla domov, sta jo njena starša močno objela.

Kljub dogodku zaradi izgube službe Majinega očeta je bilo njeni družini najpomembnejše, da se imajo radi. Ajdina družina jim je nato pomagala priti čez te težke čase. Že po nekaj mesecih sta oba starša dobila službo. Vsem se je odvalil kamen od srca. Skozi to zgodbo se lahko naučimo, da si moramo ljudje med seboj pomagati, saj se lahko vsakemu izmed nas kadar koli zgodi podobno kot Maji in njeni družini.

Vita Hočevar

SLOVENSKA PLEMENITOST IN DOBRODELNOST

Manca Hribar. Petnajstletno dekle. Je edinka. Je drugačna od drugih. Vedno jo je strah, vedno se boji. In vse to samo zaradi izgube svojih staršev, matere in očeta, proti koncu poletja.

Bil je avgust. Zadnji teden avgusta. Družina Hribar se je ravno vozila z morja. Čeprav je bilo še poletje, je bil dan zelo oblačen in deževen. Dež je padal in padal in ni nehal. A vseeno so Hribarjevi vozili počasi ter mirno. Niso hiteli, saj so preživljali zadnji dan dopusta oziroma zadnji dan, ko so bili zdoma. Manca pa je slutila, da se nekaj bo zgodilo. Nekaj slabega. Nekaj, česar nihče nikoli ne pričakuje. Torej je pričakovala nepričakovano. Kljub temu da je bilo vse tipi topi, jo je zvijalo v želodcu.

Imeli so le še nekaj kilometrov dodoma, ko se je cesti pridružil dolg tovornjak. V tem času je tudi zazvonil telefon. Oče se je oglasil, saj ga je klical njegov šef. Medtem pa se je začel tovornjak približevati. Ko je že oče mislil, da bo tovornjak prehitel, je voznik tovornjaka zavil naravnost vanj. Takrat se je Manca zganila. Začutila je, da to ne bo dobro. Oče je zaviral, kakor je še lahko, a cesta je bila premokra, da bi takoj ustavil. Bilo prepozno. Prišlo je do prometne nesreče. Avtomobil je skoraj do konca stisnilo skupaj, Manci se je samo bledlo pred očmi. Mama in oče sta bila mrtva. Ni bilo nobene rešitve, da bi ostala živa. Tako se je Manca morala sprijazniti samo s sabo. Bila je popolnoma zagrenjena, v strahu. Ni imela moči več živeti.

Sprva ni vedela, kaj naj naredi, saj ni imela nikogar. No, imela je teto, ki pa je živela daleč stran. Ko je začetni šok minil, jo je poklicala. Povedala ji je vse, kar se je zgodilo. Teta jo je povabila k sebi

domov, a Manci se je to zdelo preveč. Ni zmogla oditi drugam. Želela si je bivati doma. Teta jo je poslušala ter prišla k njej domov. Skupaj sta živeli.

Teta jo je vedno pazila, saj tudi ona ni imela nikogar, razen nje. Vedno bolj sta bili povezani. In Manci je to ogromno pomenilo. Tudi ona je bila vesela, da je imela kljub izgubi staršev udoben dom in domovino, kjer se je počutila varno in dobrodošlo.

Ana Žnidaršič, 8. a

Žana Drobnič, 2. a

LUČ V TEMI

Obrnila sem ključ. Vstopila sem v hišo, ki me je navdala s toploto in domačnostjo. Preden pa vam povem kaj več, naj se vam predstavim. Mar ne bi bilo čudno, če bi moje ime izvedeli sredi moje pripovedi

(kjer bomo mimogrede kmalu)? Ime mi je Olivija. Stara sem trinajst let in obiskujem osmi razred. Z očetom živiva na robu podeželske vasice Ponikve. Mama mi je umrla, ko sem imela pet let. Spomnim se le še, kako me je vsak večer prišla pokrit s toplo odejo in mi povedala pravljico.

Zazvonil je telefon, zdrznila sem se. Spet sem stala sredi popolne teme, zatopljena v svoje misli in odrinjena od sveta. Iz žepa sem potegnila telefon. Na zaslonu, ki je sijal v temi, je pisalo Ana. Klic sem zavrnila in ponovno me je zajela popolna tema.

Stara sem bila pet let. Ležala sem v postelji in čakala mamo, da me pride pokrit. Odprla so se vrata in s sojem svetlobe s hodnika je prišla mama. Pokrila me je in začela tako kot vsak večer pripovedovati pravljice: »Pred davnimi časi je živela punčka po imenu Lana, ki je imela psičko Doro. Ta je bila zelo prijazna ter se je rada igrala z Lano. Nekega dne pa je Dora izginila in

Lano je zelo skrbelo zanjo.« Mamin mehki sladek glas prekinilo trkanje. Ponovno sem se zdrznila, srce mi je za trenutek zastalo. Nekdo je stal pred vrati in me opazoval, ko sem stala v temi in obujala spomine. Potipala sem po steni, zaznala sem stikalo. Naenkrat je hodnik napolnila svetloba, ki mi je prodrla v oči. Zamežikala sem, nato pa po kljuki segla z roko. Na srečo je pred vrati stal oče in vse je kazalo na to, da me ni opazil, ko sem stala sredi popolne teme in ponovno razmišljala o mami.

Čez kakšno uro sem ležala v postelji. Bila sem neznansko utrujena. Spomnim se le, kako sem nekaj časa zrla v temo, nato pa sem začela toniti v globok spanec. Tlačila me je mora, strašna mora. Sunkovito sem odprla oči. Nisem

vedela, kje sem, vedela sem le, da to ni moja soba.

V očeh so se mi nabrale solze, bilo me je strah. Ko sem se s solznimi očmi razgledovala po sobi, sem naenkrat opazila, da sem povita v povoje. V grlu se mi je naredil cmok, po licu mi je spolzela solza. Prišla sem do bolečega spoznanja, da sem v bolnišnici. V tistem trenutku sem mislila le na eno: *So moje sanje resnične?* Glavo sem zakopala globlje v blazino. Po licu mi je spolzelo še več solz, ki so premočile hladno blazino. Počutila sem se prazno. V tistem trenutku sem si želela, da bi me nekdo za vedno izbrisal s tega sveta in da se nikoli ne bi vrnila. Naenkrat me je predramil nežen glas: »Ljubica, zakaj jočeš? Pomiri se, vse bo še dobro.« Srce mi je poskočilo, bil je mamin glas. Obrnila sem glavo. V tistem trenutku se mi je srce začelo parati na tisoč koščkov. Ni bila moja mama, bila je le medicinska sestra. Zajel me je še večji obup, začela sem toniti globlje v črno luknjo žalosti. Želela sem nekaj reči, a nisem imela moči. Vsakič, ko sem odprla usta, da bi spregovorila, ni iz njih prišlo nič. Medicinska sestra me je potrpežljivo gledala in čakala na odgovor. Globoko sem vdihnila, zbrala pogum in s hripavim glasom izdabila le: »Oče je mrtev, kajne?« Medicinska sestra me je ljubeče pogledala ter mi rekla: »Olivija, tvoj oče ni mrtev. Pravočasno smo ga rešili iz požara, tako da je le poškodovan.« Bila sem olajšana, praznina v meni se je začela manjšati. Njene besede so odmevale v moji glavi. Nenadoma pa sem se zavedela, da ni omenila prometne nesreče, le nekakšen požar. Zazrla sem se v njene sinje modre oči ter jo negotovo vprašala: »Mar je bil poleg prometne nesreče tudi požar?« Pogledala me je in se namrščila: »Ljubica, mislim, da me nisi razumela najbolje. Včeraj ponoči je v vajini hiši prišlo do kratkega stika in

zanetil se je požar. Okoli polnoči ga je opazila starejša gospa in poklicala gasilce.« Prešinilo me je, zašepetala sem: »Ana.« Mislim, da me ni slišala, ker je nadaljevala pripoved: »Ko so gasilci prišli, je bil požar že zelo razširjen.

Tebe so našli zelo hitro, imela si le nekaj opeklin, zato tudi imaš vse te povoje na sebi. Tvojega očeta pa so iskali dolgo. Ko so ga pripeljali v bolnico, je bil že na robu smrti, a so naši zdravniki hitro ukrepali. Zdaj je že bolje in ni več razloga za skrb.« Negotovo se mi je nasmehnila v upanju, da ne bom planila v jok. Po moji glavi so odmevale njene besede. Nisem vedela, ali je hujša prometna nesreča iz sanj ali požar. Vedela sem le eno: Ana nama je rešila življenje. Priskočila nama je na pomoč, tako kot vsi gasilci, ki so žrtvovali življenje za naju, in vsi zdravniki, ki so bedeli ponoči nad nama in nama pomagali okrevati. V tistem trenutku sem bila najsrečnejši človek na svetu.

Razlogov za srečo je več, lahko je le to, da si živ. Hvala vsem, ki so mi pomagali v temi najti luč. Olivija

Ela Zajc, 8. a

VSE SE TI ENKRAT POVRNE

V majhni vasici na Dolenjskem je živela deklica z velikim srcem. Ime ji je bilo Sara in obiskovala je osmi razred osnovne šole. Bila je pridna in vestna učenka, ki je bila vedno pripravljena pomagati. V šoli je organizirala tutorstvo, katerega je bil namen pomagati šibkejšim pri razumevanju snovi. Sara, ki je bila prav tako tutorica, je pomagala tudi eno leto mlajši učenki Zarji. Dogovorili sta se, da se srečata v petek po šoli, da bo Sara Zarji razložila matematično snov.

Prišel je petek, bilo je po koncu pouka, ko se je Sara napotila v razred matematike. Čakala je deset minut, dvajset minut, pol ure, a Zarje ni bilo od nikoder. Začelo jo je skrbeti, zato je odšla v tajništvo, da bi jo poklicala. Telefon je zvonil in zvonil, a nihče se ni oglasil. Sklenila je, da se bo odpravila do sosednje vasice, kjer je stanovala Zarja. Želela se je namreč prepričati, da je z njo vse v redu.

Hodila je po robu ceste. Ko se je prebila mimo krošenj, je zagledala veliko dima. Stekla je do Zarjine hiše in videla, da gori prav njena hiša. »O neee!« je zaklicala. Oblil jo je vroč pot in ni vedela, kaj naj naredi. Odšla je opozoriti sosede, naj zapustijo svojo hišo, če bi se ogenj slučajno razširil. Nato je poklicala gasilce, ki so v hipu pridrveli. Začeli so gasiti, ko se je iz hiše zaslišal Zarjin glas: »Na pomoč, na pomoč ...« Dva gasilca sta stekla v hišo, kjer sta jo zagledala na tleh, vso iz sebe. Odnesele sta jo ven in takoj poklicala reševalce. Sara je ob pogledu na njo kar stisnilo pri srcu in upala je, da Zarja ne bo imela posledic.

Prišli so reševalci in skupaj s Saro so se odpeljali do bolnišnice. Najprej so Zarjo odpeljali na preiskave, nato pa je bila kmalu premeščena z intenzivnega

oddelka. Zdravnik je Sari povedal, da bo Zarja lahko isti dan zapustila bolnišnico. Medtem je Sara poklicala Zarjine starše in jih obvestila, kaj se je zgodilo. Bila sta v skrbeh, dokler jima Sara ni povedala, da je Zarja odnesla brez večjih poškodb in da lahko že isti dan prideta po njo.

Sara je vstopila v Zarjino sobo in jo na postelji našla vso objokano. »Kaj je narobe?« jo je vprašala. Zamomljala je, da so zdaj ostali brez vsega. Res je bila hiša skoraj popolnoma uničena: »Toda zdaj si na prvem mestu ti!« je rekla Sara.

Prispela sta Zarjina mama in oče. Čas je bil za odhod domov, a družina ni imela več doma.

Od hiše so ostali samo še kosi zidov. Zarja je ponovno planila v jok. »Ne skrbi!« jo je potolažila Sara. »Mi vam lahko nudimo dom, dokler ga boste potrebovali.« Nasmehnila se je in ji skočila v objem. »Hvala ti!« sta dodala mama in oče. »Za to vam bomo do konca življenja hvaležni.«

Postali so dobri prijatelji. Sara je Zarji celo odstopila svoja oblačila, saj meni, da je dobrodelnost, ko pomagaš drugim v stiski, nekaj najlepšega. »Vse se ti enkrat povrne!« je še na koncu dodala.

Lana Virant, 8. a

MINUTKE ZA PRAVLJICE

To smo mi – 3. a. Igrivi, iskrivi, včasih malo nagajivi in predvsem veliki ljubitelji pravljic.

Med letom smo ugotovili, da nam pri samostojnem pisanju včasih kakšna beseda »zmanjka«, da ne razumemo ravno vsake zapisane besede in da nam pri zapisu večkrat ponagajajo besede nagajivke. To pa se lahko odpravlja predvsem na en način: z branjem. Na ta način se širi besedni zaklad, domišljija postaja brezmejna, zapisi pa vse bolj podobni pravim pisateljem.

A vendarle ... Kljub spodbujanju vsi učenci letos niso opravili bralne značke. Ob pogovoru, koliko jim doma še berejo pravljice, pa smo ugotovili, da je teh v razredu le še peščica.

Zato smo stvari vzeli v svoje roke in se lotili razrednega projekta, ki na začetku leta niti ni bil načrtovan, a se je ideja v razredu tako dobro prijela, da smo v zadnji polovici šolskega leta temu namenili kar nekaj časa. Uvedli smo namreč minutke za pravljice.

Včasih si za to vzamemo čas na koncu pouka, ko smo že izčrpani od šolskega dela in potrebujemo počitek. Včasih to naredimo po aktivni dejavnosti in se s pomočjo poslušanja ponovno umirimo. Ali pa enostavno na ta način začnemo dan. Pridejo dnevi, ko si te trenutke vzamemo vsak dan, pridejo pa tudi dnevi, ko v ospredje pridejo druge stvari in pravljice za kakšen dan potisnemo ob stran. A ne glede na vse, naši pravljичni trenutki so tisti trenutki, ko se malo ustavimo, sprostim, našpičimo ušesa in prisluhnemo.

Običajno pri poslušanju pravljice sedimo ali ležimo na tleh, da nam je čim udobneje. In predvsem je za zdaj še zelo pomembno, da sproti gledamo ilustracije, ki so po navadi krasno dopolnilo ali popestritev zgodbe.

Temo pravljice izberem sama. Največkrat so to klasične pravljice, za katere ugotavljamo, da so zelo malo poznane. Ali pa hudomušne zgodbe, ki se jim znamo nasmejati. V rokah smo imeli tudi knjigo Dobrepolska dolina stoji na jezeru, s pomočjo katere smo spoznavali ljudsko izročilo naših krajev in se tako tudi navezali na predmet spoznavanje okolja, s tem pa utrjevali pojme: kulturna dediščina, naravna dediščina, šege, navade, narečje ...

Poleg vseh zgoraj naštetih dejstev, zakaj je dobro brati, pa je naš poglavitni cilj tudi ta, da znamo ob branju oz. poslušanju uživati, urediti našo koncentracijo in se znati pogovarjati o prebranem. Pravljico običajno preberem tako, da zraven kakšno stvar tudi uprizorim, tako da res držimo motivacijo poslušanja do konca. Na ta način pa tudi (ne)hote neverbalno razložim tiste besede oz. dogodke učencem, ki še nimajo določenih besed »shranjenih« v svojem besednjaku.

In najlepše je, ko vidim, kako se s pomočjo interpretativnega branja popelje otroke v nek drug, domišljjski

svet, ki jim je za zdaj še tako blizu. Ko bi le tja zahajali večkrat. Tudi takrat, ko se bodo naše poti razšle.

Učiteljica Ines Pucelj Šilc in 3. a

OBISK PREDSEDNIŠKE PALAČE

V ponedeljek, 6. junija 2022, smo osmošolke Ana in Eva Žnidaršič, Lana Virant, Ela Zajc ter naša mentorica Polona Otoničar Pajk obiskale predsedniško palačo. To nagrado smo si zaslužile tako, da smo napisale spise na temo slovenska plemenitost in dobrodelnost ter se z njimi prijavile na natečaj Moja rodna domovina.

Obisk palače je potekal v času pouka. Z Vidma smo se odpravili ob 8.30. Me in učenci drugih šol ter njihovi mentorji ali starši smo se ob 9.30 zbrali pred predsedniško palačo, natančneje pred Kidričevim spomenikom na Prešernovi cesti v Ljubljani, ki se nahaja v neposredni bližini predsedniške palače. Ker je nekaj udeležencev zamujalo, smo kar malo nestrpno pričakovale vstop v Urad predsednika Republike Slovenije. A okoli desete ure smo le vstopili. Že takoj ob vstopu smo ugotovile, da je predsedniška palača res lepa, brezhibno urejena ... Tako urejena, da lahko le gledaš in si rečeš: »Vav!« Po prvem navdušenju in pogledih smo odšli v največji prostor v palači, ki se imenuje Vélika kristalna dvorana. Ta je namenjena sprejemom in je bila prvotno kapela. Po drugi svetovni vojni je bila spremenjena v sejno dvorano, kjer je zasedala vlada. V prostoru me je najbolj navdušil veliki

kristalni lesteneč. Vélika kristalna dvorana predsedniške palače je namreč dobila ime po dveh imenitnih lestencih, izdelanih iz muranskega stekla. En lesteneč naj bi tehtal več kot tono in pol. Vélika kristalna dvorana je danes prizorišče državnih dogodkov najvišje ravni. Prav v kristalni dvorani je nato potekal krajši kulturni program. Približno na polovici programa je v prostor vstopil tudi predsednik države Borut Pahor. Bil je zelo prijazen, iskren, česar glede na njegovo funkcijo nisem ravno pričakovala. Po predsednikovem nagovoru je potekalo skupinsko fotografiranje, nato pa nas je sam predsednik Republike Slovenije Borut Pahor popeljal po predsedniški palači. Nasproti Vélike kristalne dvorane je velika sejna soba, preprosto imenovana Soba 70, ki je bila nekdanja sprejemna pisarna glavnega oblastnika, danes pa se uporablja za delovne pogovore večjega števila udeležencev ob različnih priložnostih. Sledil je vstop v Zlati salon, ki je med manjšimi dvoranami, vendar je zaradi zlatih štukatur, po katerih je poimenovan, med najimenitnejšimi prostori predsedniške palače. Iz Zlatega salona smo vstopili v predsobo Dvorane France Bučar, kjer je otroški kotiček, v katerem so svoje posebno mesto v predsedniški palači dobili otroci in njihovi izdelki. Razstaveni prostor je bil urejen in uveden prav na pobudo sedanjega predsednika republike Boruta Pahorja. Otroškemu kotičku je sledila Dvorana Franceta Bučarja, ki je prva od štirih dvoran predsedniške palače, poimenovanih po očetih slovenske politične pomladi in državnosti. Odločitev o poimenovanju dvoran je predsednik republike

Borut Pahor sprejel v luči 25-letnice samostojnosti Republike Slovenije kot izkaz hvaležnosti in počastitev spomina nanje in njihove zapuščine. Preostale tri dvorane so v severnem delu palače. Dvorani France Bučar je sledila sprejemna pisarna predsednika republike, ki vodi do njegove pisarne. V tem prostoru so svojo pisarno imeli vsi dosedanja predsedniki republike, zanimivo pa je, da je bil prostor nekdanja kadilnica. V tem prostoru smo lahko Borutu Pahorju zastavili vprašanja; izvedeli smo, da je tudi on kdaj po službi utrujen, da je bilo v času koronavirusa še posebej težko opravljati delo predsednika republike, da je bil večkrat napaden s strani ljudi ter da jeseni ne bo ponovno kandidiral za predsednika republike. V tem prostoru smo imeli tudi možnost individualnega fotografiranja s predsednikom države. Za »selfi« z njim se je opogumila le naša mentorica, me pa smo se na njeno prigovarjanje pozneje le fotografirale z njim, in to kar za predsedniško mizo.

Po sproščenem pogovoru s predsednikom smo nadaljevali ogled predsedniške palače. Ustavili smo se tudi v sobi, kjer je le nekaj ur pozneje predsednik Republike Slovenije Borut Pahor sprejel zveznega ministra

za evropske in mednarodne zadeve Republike Avstrije mag. Alexandra Schallenberg, ki se je ravno tiste dni mudil na obisku v Republiki Sloveniji. Nato smo vstopili na osrednji hodnik Urada predsednika Republike Slovenije, ki teče vzdolž sprejemne pisarne predsednika republike, Dvorane France Bučar in Zlatega salona. Na hodniku je razstavljen izbor protokolarnih daril, ki jih je v času obeh mandatov prejel predsednik republike Borut Pahor ob uradnih dolžnostih v tujini ali po Sloveniji. Ta darila so sicer last države in ne predsednika republike osebno. Na hodniku so razstavljena tudi nekatera najvišja odlikovanja tujih držav, ki jih je prejel predsednik republike Borut Pahor, prostor pa krasi tudi edinstvena zastava Republike Slovenije, na kateri so zbrani podpisi najodličnejših slovenskih športnic in športnikov. Na stopnicah, ki vodijo do izhoda/vhoda v predsedniško palačo, nas je za posladek čakal še sladoled. Pred predsedniško palačo so nas nato predstavniki natečaja Moja rodna domovina povprašali o vtisih in nas prosili, naj jim predlagamo temo natečaja za leto 2022/2023. Tudi me smo podale svoje predloge, sedaj pa čakamo na nov razpis, da vidimo, ali smo bile uspešne.

Po ogledu predsedniške palače smo nagrajenke skupaj z mentorico v znani ljubljanski slaščičarni Maxi malo posedele, poklepetale in se veselile. Maxijeva slaščičarna je ena najstarejših v Ljubljani. Že 40 let slovi po svoji orehovi Maxi rezini, ki jo je priznani slaščičarski mojster Avgust Plestenjak pripravljajal za angleško kraljevo družino.

To je bila odlična izkušnja, in če bi se dalo, bi jo z veseljem ponovila!

Ana Žnidaršič

ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 28. 2., smo se odpravili na avtobus. Odšli smo v Kranjsko Goro. Nastanili smo se v hostlu Nika. Skupaj s puncami smo bivale v sobi številka 11.

Prvi dan, ko smo prišli, je bilo kosilo ob 13.30. Po kosilu smo odšli na smučanje. Smučali smo do 15.30. Nato je bil čas za počitek. Večerja je bila ob 19. uri. Po večerji smo se stuširali in se pripravili na spanje. Naslednji dnevi so potekali povsem drugače. Zajtrk smo imeli ob 8. uri. Nato smo šli na smučanje in se vrnili ob 13. uri. Čez pol ure smo imeli kosilo. Ponovno je bil čas za počitek. Po počitku sem šla na drsanje, skupaj z a-razredom, b-razred pa je tekel na smučeh. Bilo je zabavno, a se je po eni uri že končalo. Naslednji dan pa smo mi tekli na smučeh, b-razred pa je drsal. Ta dan, že med smučanjem, smo šli na Vitranc. V četrtek smo šli na Podkoren in na progo za veleslalom za pokal Vitranc. Popoldne smo se na snegu igrali med dvema ognjema. In da ne pozabim, v sredo zvečer smo šli v slaščičarno. V petek pa smo imeli zaključno tekmo.

Bilo mi je všeč, ker sem bila na petem mestu, ampak tudi malo žalostna, ker sem želela medaljo. Vse ostalo pa je šlo po načrtih.

Petra Mihelič, 6. a

POSTAL SEM SMUČAR

Že nekaj časa sem vedel, da bomo šli z razredom v Kranjsko Goro. Prvi datum odhoda so nam prestavili zaradi epidemije.

Končno smo prejšnji ponedeljek vsi veseli odšli v Kranjsko Goro. Bilo nas je za en avtobus. Vožnja je bila v redu, jaz sem prvič videl Kranjsko Goro.

Z Gašperjem sva v hostlu dobila najvišjo in najprostornejšo sobo. Bila nama je všeč. Nikoli še nisem smučal, zato me je bilo strah, ali bom sploh zmogel. Pancerje sem preizkusil že doma in ugotovil, da je hoja v njih boleča. Tudi v Kranjski Gori sem čutil bolečine nekaj dni, potem pa se je noga navadila.

Na smučeh sem se kar dobro počutil in nisem prevečkrat padel. Moj učitelj je bil Jan. Učitelj Jan me je naučil vseh osnov. Zdaj se znam ustaviti, zariti in peljati. Nisem verjel, da bom lahko že po treh dneh smučal po pravi strmini in nič padal.

Bil je odličen občutek. Verjetno je to moje znanje in pogum zasluga prijaznega učitelja. Bilo nas je okoli sedem, ki nismo še nikoli smučali. Drugi sošolci so odšli na težje proge.

Nisem se sramoval, nasprotno bil sem ponosen, da nisem več začetnik smučanja. Šli smo tudi drsat in teč na smučeh. V hostlu smo se počutili dobro, hrana je bila odlična. Prav tako odlični so bili vsi učitelji.

Vesel sem, da sem se odločil za udeležbo v tej šoli v naravi. Ostala mi bo za vedno v spominu.

Gal A. Laharnar, 6. a

ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek zjutraj, 28. februarja, smo se s sošolci odpravili v šolo v naravi v Kranjsko Goro.

Vožnja z avtobusom je trajala dobri dve uri. Ko smo prispeli, je bila ura okoli deset. Prtljago smo odpeljali vsak v svojo sobo (jaz sem bila v sobi številka 11, z mojimi sošolkami) in se raztovorili.

Čez nekaj časa smo odšli na kosilo, potem pa na smučišče. Tam so nas razdelili v skupine, bila sem v prvi, in sicer najboljši skupini. Po smučanju smo odšli pogledat še v Planico. Bilo je zelo lepo. Ko smo prišli nazaj v apartma, smo se preoblekli in odšli na večerjo, nato pa še na pohod. Ob 22. uri smo bili že vsi v posteljah. Tako je minil prvi dan. Ostali dnevi so, prav tako kot prvi, minevali hitro. Vsak dan smo smučali in imeli različne dejavnosti: npr. v torek drsanje, v sredo smo šli v slaščičarno (bilo je odlično), v četrtek pa se je dan odvijal malo drugače, najbolj zvečer, da se razumemo. Zjutraj smo tako kot vsak dan odšli na zajtrk, po zajtrku smo odšli na smučišče (bilo je zelo zabavno), nato pa v sobe, da smo se odpočili. Počitek oz. prosti čas je minil hitro, saj smo morali oditi na kosilo, po kosilu pa smo se morali pripraviti na tek na smučeh. Bilo je zelo zabavno, in čeprav sem prvič tekla na smučeh, sem pretekla okoli 8 km. Zvečer smo v jedilnici imeli zabavo in žrebanje štartnih številok za tekmo, ki je bila naslednji dan. Izžrebala sem številko 36 (ne najboljše, če povem, da je bilo na tekmi 44 tekmovalcev).

Naslednji dan, torej zadnji, v petek smo pojedli zajtrk in odšli na smučišče.

Tekma se je kmalu začela. Bila sem zelo živčna, a se je na srečo hitro končalo. Pri kosilu so nam povedali rezultate. Osvojila sem prvo mesto.

Po koncu tedna smo polni navdušenja odšli domov. Še posebej pa jaz, saj sem osvojila zlato medaljo. Ta teden bi z veseljem ponovila.

Alja Lenarčič, 6. A

PREDSTAVITEV ŽIVALI

Šestošolka Alja Lenarčič nam je 13. 6. 2022 v oddelku OPB 2. A in 2. B predstavila bradato agamo. Vsebina je bila zaključek teme Hišni ljubljenci. Učenka je suvereno predstavila posebnosti svoje domače živali ter navdušila številne prisotne učence in učenke. :-)

Učiteljica Cvetka Košir

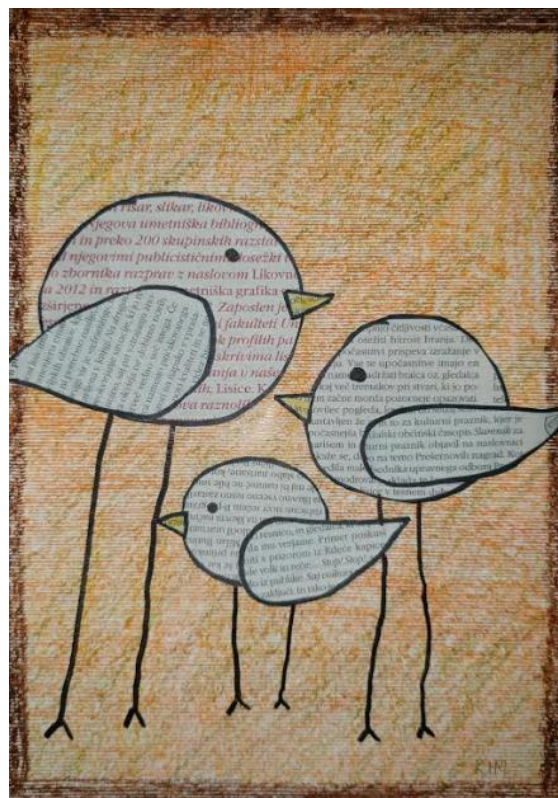

KOLESARSKI IZPIT

Ko smo vadili za kolesarski izpit, me je bilo strah, ker nisem vedel, ali ga bom naredil. Najprej smo en mesec gledali posnetke, brali in reševali teste. Potem smo se igrali s kolesi in vozili poligon. Ko smo vse to opravili, smo se s kolesom vozili po Vidmu. Še malo pa bomo vozili praktično vožnjo. Naša učiteljica se je zelo potrudila, da bi vsi naredili izpit.

Vid Lončar, 5. b

Kim Žnidaršič, 2. a

Žiga Škulj, 2. a

Nejc Jakič, 2. a

Nejc Petrušen, 2. a

Kim Žnidaršič, 2. a

Sara Javoršek, 2. a

Tajda Strnad, 2. a

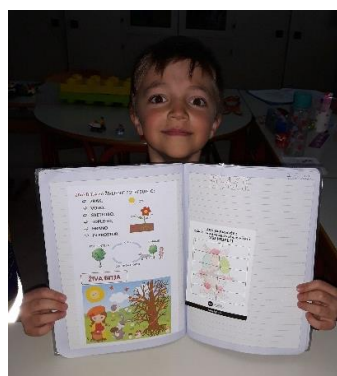
RED JE VEDNO PAS PRIPET

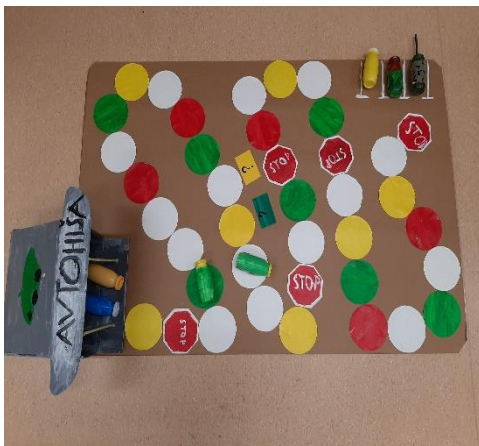

Zapisala: učiteljica Špela Bobnar.

V tem šolskem letu so učenci prve triade pod vodstvom svojih razrednih učiteljic sodelovali pri projektu Pasavček. Osnovni namen projekta javne agencije RS za varnost v prometu je spodbuditi dosledno in pravilno uporabo otroških varnostnih sedežev in prijetost otrok med vožnjo. Poleg tega smo na naši šoli tudi na splošno poudarili pomen varnosti v prometu. V ta namen smo organizirali različne dejavnosti, ki smo jih večinoma vpletli v pouk spoznavanja okolja. Veseli smo, da so nas s svojo prisotnostjo k temu spodbudili tudi policist in gasilci. Učiteljice prve

triade z veseljem ugotavljamo, da se večina otrok zelo dobro zaveda pomena varnosti v prometu in se, kar je najpomembneje, v skladu s tem zavedanjem tudi vede.

KOLO

Kolo je naprava,
ki dve kolesi ima,
veliko krmilo in
sedež za dva.

Voziti se z njim –
to je zabava,
koles je vseh
prava razstava.

Zavore, pedala,
čelada in luč,
če dolgo se voziš,
čisto so fuč.

A da ne zaletiš
se v zid,
zagotovo potrebuješ
kolesarski izpit.

Tjaša Križman, 5. b

MOJE MISLI O KOLESARSKEM IZPITU

Teoretični izpit

Ko smo delali teoretični izpit, sem bila zelo živčna. Pred teoretičnim izpitom se vadila »non stop«. Na dan pisanja sem živčno odšla v računalniško sobo. Ko sem prižgala računalnik, sem počakala učiteljico, da me je spustila v aplikacijo. Ko sem mi je aplikacija odprla, sem začela reševati. Roka se mi je tresla. Reševala sem počasi in vsako vprašanje prebrala dvakrat. Ko sem oddala izpit in videla veliko zelene barve, sem se malo pomirila, a vseeno sem videla 1 rdeč kvadrata. Ko sem na njega kliknila, sem si oddahnila, saj ni bilo križišče. Ko sem vprašala učiteljico, če sem naredila izpit, mi je pokimala.

Kolesarski poligon

Ko smo vsi opravili teoretični izpit, smo končno imeli poligon. Poligon ni bil lahek, a k sreči smo ga opravili vsi. Tisti dan je potekal takole: Zjutraj smo odšli na igrišče, kjer smo vadili dve uri. Igrali smo se različne igre, ki so nam pomagale izboljševati naše kolesarske spretnosti. Ko smo končali z igrami, smo odšli nazaj v šolo. V šoli smo pojedli malico, nato pa smo imeli odmor. Po odmoru smo se s kolesi odpravili pred športno dvorano, kjer je bil postavljen poligon. Nato smo 3 ure vadili poligon, ki ni bil lahek. Prišla je ura ocenjevanja. Kot mi so tudi učiteljice bile izčrpane. Ko je nekaj sošolcev naredilo poligon, nisem bila prepričana, a vseeno sem šla. Začela sem dobro a končala slabo. Bila sem nervozna, in učiteljica mi je odkimala. Nisem naredila. Nato sem se usedla na tla in

se pomirila. Pozneje sem suvereno stopila na poligon in opravila. Bila sem presrečna.

Praktična vožnja

V torek, 31. 5., smo se odpravili na vožnjo za vajo. Oblekli smo si svetle jopiče, nadeli čelade in se v majhnih skupinah z učiteljicami odpravili. Najprej smo povadili zavijanje v levo nato v desno. Bilo je zabavno. Vozili smo po pravi cesti, zato smo bili previdni, srečali smo tudi policaje. Tisti dan je bil zabaven. Komaj čakam na izpit, saj menim, da sem pripravljena.

Maruša Česen, 5. b

KOLESARSKA VOŽNJA

Po pouku smo se odpravili do naših koles. Takrat smo kolesa potiskali do športne dvorane in se tam postavili v vrsto. Tam nam je učiteljica razdelila rumene brezrokavnike. Postavili smo se v dve koloni po štirje otroci. Spredaj je bila učiteljica in nas usmerjala. Policisti so stali pri vsakem nevarnem križišču. Naredili smo krog okoli Vidma. Pripeljali smo se nazaj do športne dvorane. Tam je prišla še ena učiteljica in vozila zadnja. Šli smo se peljati še en krog. Na poti do dvorane je bil bager na cesti. Morali smo ga obvoziti. Učiteljica, ki je vozila za mano, me je pohvalila, da sem bager res dobro obvozil. Potem so šli vozit še ostali učenci. Medtem pa smo mi lahko vozili poligon pred športno dvorano. Ko je zvonilo, smo pospravili kolesa v kolesarnico, spili malo vode in se odpravili domov.

Sergej Miklič, 5. b

DAN ZEMLJE IN EKO BRALNA ZNAČKA prvič

22. aprila se spominjamo našega planeta, saj na ta dan vsako leto obeležujemo svetovni dan Zemlje vse od leta 1970 dalje.

Kot vsako leto smo tudi letos sodelovali v projektu **Ekobranje za ekoživljenje** s ciljem razvijati pozitiven odnos do branja in do okolja. Ob tej priložnosti smo prebrali pravljico o dobrepolskem škratku Storžku, ki jo je napisala naša knjižničarka Jasmina Mersel Šuštaršič.

Odgovoren odnos do narave ni več stvar izbire, ampak je nuja, če želimo, da bodo naši otroci še lahko plezali po drevesih, bingljali z vej, poslušali hroščke, opazovali kresničke, poslušali ptičje petje, nabirali gozdne plodove, raziskovali, videli zvezdne utrinke ...

Učiteljica Karmen Kljun

EKO BRALNA ZNAČKA drugič

V okviru Eko bralne značke smo obravnavali knjigo PO ČEM DIŠI GOZD? avtorice Jasmine Mersel Šušteršič. Po obravnavi smo se o vsebini knjige pogovarjali, svoje misli pa smo strnili in oblikovali v pisane plakate.

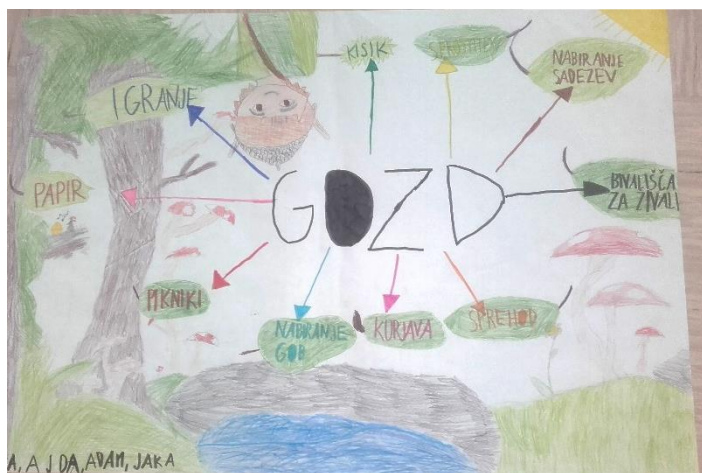
Učiteljica Mojca Pugelj

Mateja, Joško, Lovro, Florijan

Gal M., Gal P., Jože, Gašper

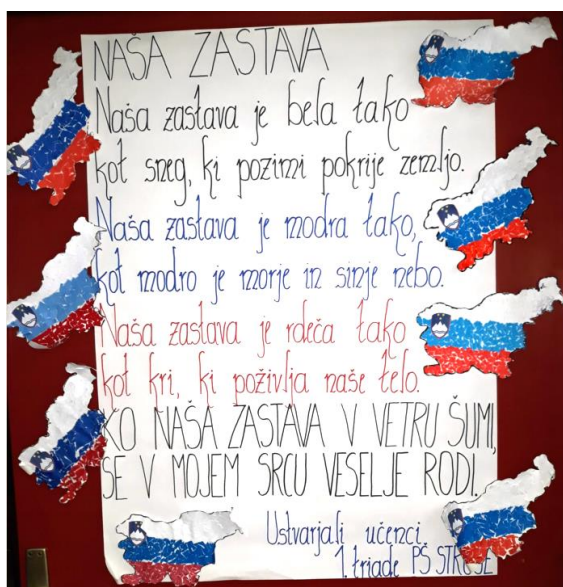

Nuša, Ajda, Adam, Jaka

DAN DRŽAVNOSTI

Dan državnosti je slovenski državni praznik, ki se praznuje 25. junija, in je dela prost dan v Republiki Sloveniji. Pri likovni umetnosti smo v lanskem šolskem letu ustvarjali malo drugače.

Učiteljica Karmen Kljun

DELNI KULTURNI DAN

V četrtek, 14. aprila, smo se sedmošolci odpravili v krajevno knjižnico. Z nami sta odšla učiteljica slovenščine in šolski knjižničar. V knjižnici nam je gospa Jasmina predstavila nekaj stvari o knjigah in knjižnicah ter nam

pokazala, kako lahko uporabljamo spletne strani za izposajo (Cobiss) in branje knjig (Biblos).

Pozneje smo se še sami preizkusili v iskanju knjig na policah.

Na koncu smo v dar prejeli knjigo Jaz sem Andrej, avtorja Vinka Moderndorferja.

Ana Golobič, 7. razred

SPIS

Nekoč pred desetimi minutami so otroci pisali spis. Vsi so dobili prazen bel list. Učiteljica je rekla: »Začnite!«. Vsi so začeli pisati, vsi so mislili, da jim gre dobro. Minilo je že petnajst minut, pogledali so na uro in videli so, da nimajo več prav dosti časa. Potem je učiteljica Maja strogo zavpila: »Stop!«

Vsi so zaključili s pisanjem. Vse je bilo strah, vsi so okameneli, ker jih je skrbelo. Vsi so dobili glavobol. Naslednji dan so prišli v šolo, kjer so izvedeli za ocene. Oddahnili so si, ker so slišali, da ni bilo slabih ocen. Vsi so dobili pet.

Do naslednjega spisa so bili vsi veseli.

Maj Štepic Novak, 6. a

SONCE

Bilo je nekoč. Pisal sem spis in gledal v sonce. Bilo je rumeno, svetleče in zelo lepo. Sijalo je direktno skozi okno.

Ko sem pisal spis, nisem vedel, kaj naj pišem. Pa se čez okno zasvetlika sonce. Takoj sem vedel, da bom pisal o soncu. Nisem dolgo razmišljal, zato sem začel pisati.

Sošolci so malo klepetali, a se za to nisem zmenil. S soncem sem se tako povezal, da je kuli kar sam tekel. Nekaj časa sem strmel v sonce in spet pisal. Razmišljal sem, da je sonce nekaj posebnega. Sonce nam omogoča preživetje. Tako sem spet pogledal v sonce in pisal, pisal, pisal ... dokler ni bilo konec ure.

Ure je bilo zelo hitro konec. Še zmeraj sem nekaj časa strmel v sonce, potem pa vstal in šel svojo pot.

Matej Burja, 6. A

MOJA PESEM

Moja pesem je pesem, ki spesnil sem jo sam.

Moja pesem moja je in pojejo jo čist vsi.

Pesem moja lepa je in poje jo vsak. Lepa bela pesem je od moje mamice.

Izak Lenarčič, 7. razred

MOJA PESEM

To je moja prva pesem,
prva pesem, ki jo stresem
kar iz rokava,
da se bo cela vas smejala.

Nimam ideje, kaj naj pišem,
tudi teme ne izbrišem,
iz mojih misli kar takoj,
da bi besede šle z menoj.

Zunaj pa tako lepo sonce sveti,
ta moja pesem pa ne zaneti
ognja v mojih mislih zdaj,
zato kar nekaj pišem sedaj.

Moja prva pesem, kje si,
čakam te, da pesnim.
Lepe verze na papir,
da prežene v meni ves nemir.

Iza Erjavec, 7. razred

MOJA PESEM

Moja pesem je zabavna,
moja pesem je ne pretežka, ne
prelahka,
a na daleč je prijazna.
Moja pesem ni prezlobna,
je prijazna kakor stena.

Maruša Kastelec, 7. razred

MOJA PESEM

Moja pesem je samo moja,
moja pesem je zelo lepa,
moja pesem je kot pomladno jutro,
ki me z veseljem navdaja.

Ivana Leskovec Zavec, 7. razred

Alja Repina, 5. b

MOJA PESEM

Torej te nisem nikoli zares poznal,
Bog, res sem se potrudil,
zaslepljen, zasvojen.
Čutili, da bi to res lahko naredili,
ampak res sem bil neumen,

pogled nazaj, očitno je.

Ana Golobič, 7. razred

MOJA PESEM

Počitnice bližajo se,
ocene zaključujejo se,
učiteljice pa so pri testih še.

Mi bi radi na morje šli,
a šola nam to ne dovoli.

Skačemo sem in tja,
da šola bi odšla,
a učiteljica nam pustiti ne da.

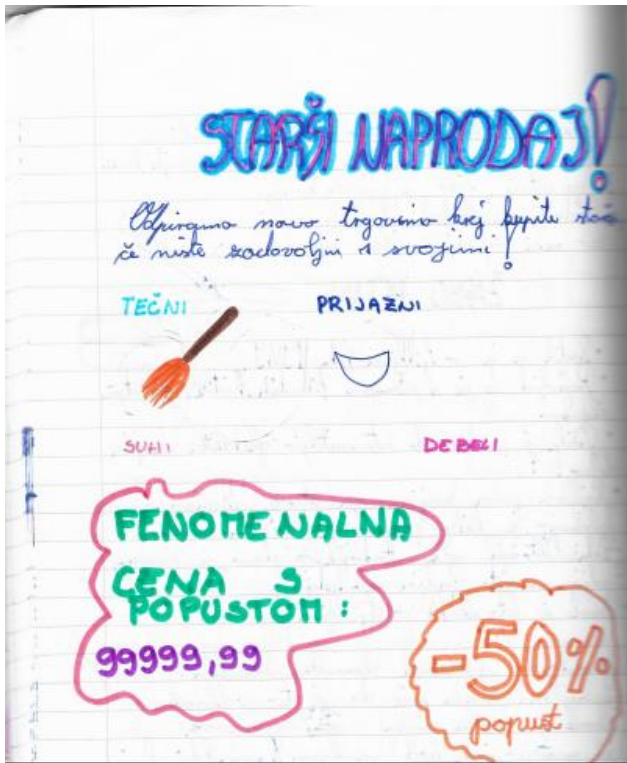
Ta pesem o šoli govori,
stavim, da že vsem po počitnicah diši.

Lana Grandovec, 7. razred

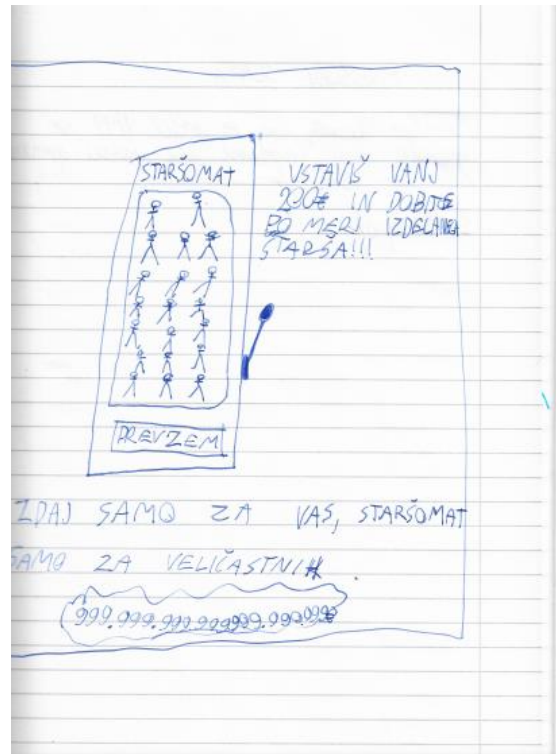
MOJA PESEM

Ko zjutraj se zbudim,
pred vrata skodelico mleka dobim.
Hitro se oblečem in zajtrk pojem,
zapojem svojo pesmico in hitro grem.

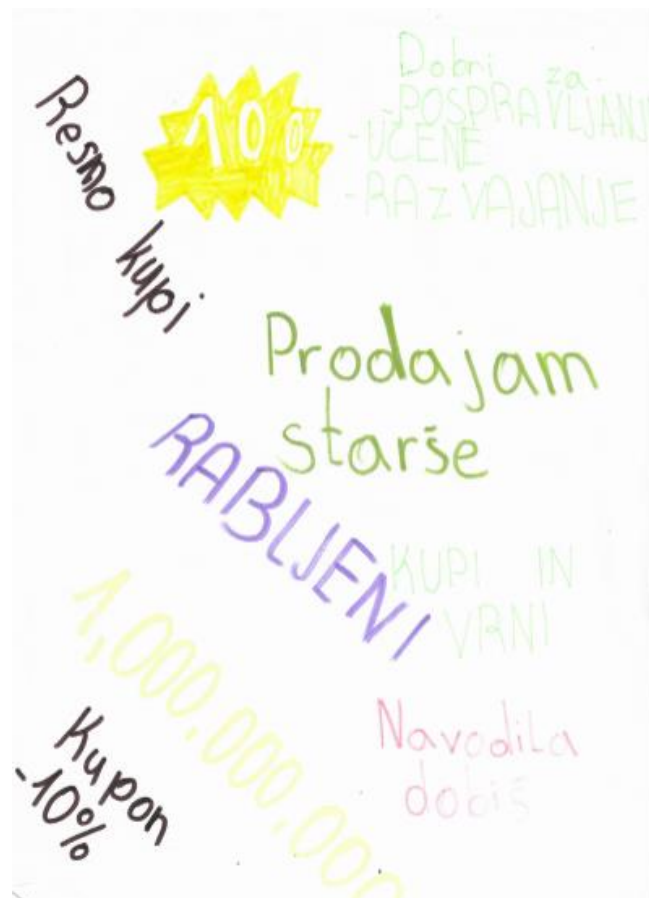
Nik Krašna, 7. razred

Zala Marolt

Rene Gliha Škofca

Staš Adamič

PRVOŠOLČKI PIŠEMO, KAKO SE IMAMO

»Prvošolci smo se nedavno naučili še zadnjo črko. Zelo smo veseli, da zdaj znamo že vse, in vam lahko napišemo, kako se imamo v 1. razredu. Nekaj utrinkov naših dejavnosti pošiljamo bralcem Čačke.« *Učiteljica Špela Strmec*

KO SMO ŠLI NA
PLAVANJE NAS JE
OBISKAL PASAVČEK.
ALINA.

ŠLI SMO NA POHOD
Z LOVCEM. PO POHODU
SMO ŠLI KMARTINI
NA SLADOLED
MATIC

PLESALI SMO
FOLKLORO OBLEKLI
SMO SE V POSEBNA
OBLAČILA.
GABER

BEREMO NA TERASI.
ZDAJ ŽE ZELO DOBRO
BEREMO. MOJA
NAJLJUBŠA KNIGA JE
POŠAST MICI.
LARA

OB ŠOLI SMO
POBIRALI SMETI,
TUDI V ŠOLI
JIH LOČUJEMO.
FLORA

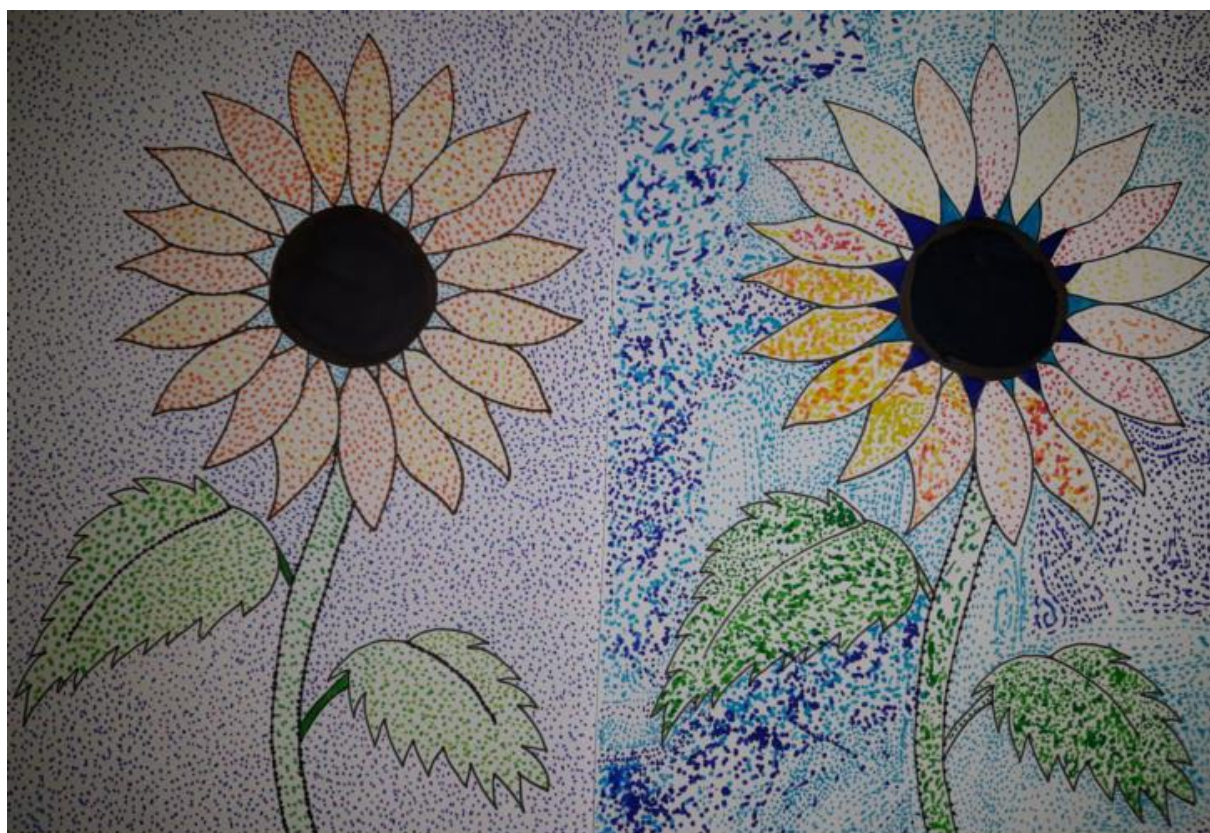
MI SMO RAČUNALI
IN BARVALI. ZDAJ ZN-
AMO ŽE DO 20.
RADA RAČUNAM DO
20. $13+2=15$.
NEJA

LIKOVNO USTVARJANJE

Pa pokukajmo še v našo učilnico, kjer stene krasijo likovni izdelki. »Preden začneš slikati, moraš imeti v konici čopiča srce, roko in misli,« pravi kitajski pregovor. Izdelke so ustvarili učenci iz PŠ Struge (1., 2. in 3. razred) pod mentorstvom učiteljice Karmen Kljun.

LEPOPIS

Lepopis je bil nekoč učni predmet v osnovni šoli, ki je obsegal učenje lepe pisave. Pisanje in lepopisne vaje so poučevali že v srednjeveških šolah. Učenci so najprej pisali na voščene tablice, nato so črke prepisali s črnilom in peresom na pergament, pozneje na papir.

Tudi v prvi triadi smo se celo leto trudili, da bi imeli lepo urejene zvezke s čitljivo pisavo. V nadaljevanju nekaj prispevkov iz PŠ Struge (1., 2. in 3. razred).

10.3.2022
NEBO ali NE BO

Bil je lep sončen dan in nebo je bilo jasno. Kar mankrat so temni oblaki prekrili nebo. Mama je pobrala perilo, da me bo mokro. Tine je popravił kolo, da ga dež me bo izmočil. Tinotova sestra je vzela dežnike, da me bo mokra. Tedaj pa so oblaki odplavili dalje in nebo je bilo sinje modro.

Vaja

Sosedova Ajda zelo rada bere. Ali je ajda že zacvetela? Tega jurčka sam našla pod hrastom. Jurček, pazi cveto! Na motorju sedi Bor. Med iglavci ima najdaljše iglice bor. Jelka je balčna plesalka. Tudi jelka spada med iglavce. Kje čini njavi medved? Naš sošolec se piše Medved. Babica je splela kapa s rafkoro. Sosedovemu psčku je ime Pop. Ali je kos ptica perka? *ludovito!*

10.1.2022
Vaja

Zunaj sneži. Vse je belo. Jure in Jožica se kepata. Lana in Luka delata snežaka. Jaka in Mojca se sankata. Ana se smuča. Maša, Niko in Ajda se drsajo. Utraci so veseli, ker imajo radi zimo. Komaj čakajo, da bo zapadlo še več snega. Naredili bodo iglu.

25.5.2022
Lobod grelec

Lobod grelec čini v močvirjih, jezovih, ribnikih in rekah. Ime je dobil po črni glavi na čelu. Njegova perut je bela. Ima oranžno rdeč kljun. Na dolgem vratu imca majhna glava. Med plavanjem drži vrat v obliki črke S. Noge ima črne. Večinoma se prehranjuje s rastlinami, občasno tudi s žuželkami in polži. Večinoma ga opazimo tudi na morski obali.

Mariša Klun

UČENJE V GIBANJU V OPB 2. A in 2. B

Zapisa: učiteljica Cvetka Košir.

Učenje v gibanju je v našem oddelku podaljšanega bivanja učna strategija, ki temelji na uporabi učnih metod, ki učence in učenke med učenjem spodbujajo h gibanju. Gibanje se nanaša na kontrakcijo mišic nad stopnjo mirovanja (bazalnega metabolizma). Učenci se **učijo** medtem, ko se **gibljejo**. Učenci medtem, ko se gibljejo, **zapisujejo**, **berejo**, **komunicirajo** in **uporabljajo procese višjega reda mišljenja**, primer reševanja ugank o živalih, branje kratkih zgodb, poučnih besedil ipd. Učenje v gibanju sestoji iz fit aktivnih metod in fit hitrih stimulacij.

Fit aktivna metoda je oblika učenja v gibanju, ki učečemu zagotavlja visoko stopnjo koncentracije, osredotočenosti in motivacije za učenje. Vključuje oblike asociativnega, primerjalnega, sodelovalnega, izkušenskega in drugih aktivnih oblik učenja. Uporabljamo jo

v namene usvajanja novega znanja, utrjevanja in preverjanja. Fit aktivna metoda zajema štiri stopnje, ki si sledijo v naslednjem zaporedju: navodila, naloge, zapis in preverjanje.

V oddelku podaljšanega bivanja zelo pogosto uporabljamo tudi Fit hitre stimulacije, ki so kratke telesne dejavnosti, ki trajajo od 1 do 3 minut. Izvajamo jih večinoma v učilnici, terasi ali na igrišču pred učilnico.

S hitrimi spremembami gibanja spodbudimo mišično kontrakcijo, omogočamo psihofizično sprostitvev, vzpodbudimo srčnožilni in dihalni sistem ter s tem pripravimo telo na nadaljnje psihofizične obremenitve, povečamo notranjo motivacijo za učenje in nadaljnje delo, povečamo osredotočenost in koncentracijo, zmanjša se možnost za nastanek negativnih čustvenih stanj oziroma omogoča vzpostavitev čustvenega ravnovesja. Tako fit aktivne metode kot fit hitre stimulacije uporabljamo v ciklih.

Človek se MORA GIBATI, da bi razvil in

ohranjal nevronske povezave (sinapse) ali spomine. Že zelo kmalu, ko se možgani začno oblikovati v maternici, se izstreljujejo, tvorijo sinapse (povezave med individualnimi možganskimi celicami), ki določijo načrt, kako bodo možgani »opremljeni z žično povezavo«. Otroci, ki živijo v aktivnem in izkušensko bogatem okolju, razvijejo več in gostejše sinapse (Bruer 1991; Nash 1997). Okoli starosti 10 let se sinapse, ki niso potrebne ali niso v uporabi, uničijo oziroma odpravijo (Diamond in Hopson 1998; Nash 1997). Nevronske povezave, ki se uporabljajo, se okrepijo. Ta proces reorganizacije živčnih poti se glede na napor možganov nadaljuje skozi vse življenje (Jensen 1998 a, b). Pomembno je vedeti, da ko je telo neaktivno 20 minut ali več, sposobnost nevronov za medsebojno komuniciranje upada (Kinoshita 1997).

Učenci in učenke v učnem procesu OPB aktivno sodelujejo in niso zgolj pasivni poslušalci ali gledalci, saj so **aktivno in izkustveno vključeni v proces učenja.** Učeči veliko berejo, računajo, pišejo, razpravljajo, ustvarjajo, manipulirajo z različnimi materiali in se ukvarjajo z reševanjem problemov, **pri tem pa se tudi zabavajo in jim je pri različnih učnih dejavnostih prijetno.**

DVE PRIZNANJI IN DVE NAGRADI NA LITERARNEM NATEČAJU MOJA RODNA DOMOVINA

Zapisala: učiteljica Polona Otoničar Pajk.

Učenci JVIZ OŠ Dobropolje že vrsto let sodelujejo na literarnem natečaju Moja rodna domovina, ki je letos potekal že štirinajstič. Natečaj sta tudi tokrat razpisala OŠ Vič Ljubljana in Združenje veteranov 90-91 mesta Ljubljana in bivših ljubljanskih občin. Učenke so letos pisale na temo »Slovenska plemenitost in dobrodelnost« in dosegle izjemne rezultate: osmošolki ELA ZAJC in ANA ŽNIDARŠIČ sta prejeli nagrado za literarna prispevka, osmošolki EVA ŽNIDARŠIČ in LANA VIRANT pa priznanji.

Hitro je prišla sreda, 20. aprila 2022, ko je potekala zaključna prireditev. Ob 11. uri smo se zbrali v OŠ Vič, kjer nas je pozdravil ravnatelj Sašo Vlah. Učenke sva spremljala mentorica in knjižničar Matej Kalan, ki je šolo zelo dobro poznal, saj je nekdaj v njej poučeval. Po kosilu smo se s tremi mestnimi avtobusi odpeljali v središče mesta; prijazni šoferji so nas peljali še v del Ljubljane, ki se mu reče Trnovo, od tam pa smo se mimo OŠ Prule pripeljali v središče Ljubljane. Pred Križankami smo se razdelili v dve skupini. Najprej smo si ogledali mesto Ljubljana, nato pa se peljali z ladjico po Ljubljanci. Ob 17.00 smo se zbrali v Mestnem muzeju, kjer je potekala osrednja prireditev. V Dobropolje so se učenke vrnile v večernih urah.

Vsem sodelujočim iskrene čestitke in veliko ustvarjalnosti, plemenitosti in dobrodelnosti še naprej.

Lan Jakob Jamnik, 2. a

DIVJI PETELIN

Usiha že noč v sveži jutranji mrak
in sence dreves čez pot beže.
Mladi lovec taji svoj nemirni korak,
lovit petelina divjega gre.

Njegovo pero bi rad za klobuk pripel,
če bo nocoj zapel,
odjeknil bo lovčev strel.

Za njim pod borovci prežal je slednji
dan,
v strasti ves neugnan,
vendar zaman!

Zdaj lovec postoj!
Glej! Streljaj pred teboj kraljevski se
gost priklanja z vej.
Vsak čas bo povabil v svatovski raj si
črno družico ... zadnjič nocoj?

Petelin v gorah pesem brusi v nebo,
ljubezni pijan prispe,
ko skoz jutranji gozd nemirno odmeva
muljenje ptic.

Ko izza gora se v jutro razlije zlato,
ptica zravna glavo
in brusi spet prelepo ...

Si lovec omamljen komaj miri roko,
sili utrip v glavo,
v nemirno oko ...

Boleče z gore rezek strel zagrmi
in sklonjene glave kralj leži.

Tam daleč v dolini že dan zazvoni,
a lovca vse bolj pri srcu skeli.

Filip Blatnik, 6. a

IGRICE

Oh igrice, to je življenje,
cel dan pred računalnikom sedenje,
razmišljanje, kako bi zmagal,
in pred koncem ne omagal.

To je strašno dobra stvar,
sploh, če sam si samotar.
Cel dan pred računalnikom preždiš,
ponoči pa sploh nič ne spiš.

Te kliče mama, sestra Meta.
Prid' domov za tm' pol leta,
da še kdaj te vidi stara teta.

Tebe pa ni od nikoder,
samo za igrice se trudiš,
dokler se v grob ne zgrudiš.

Anže Ahačevčič, 8. b

TI

Jaz vidim tebe
tu zraven sebe,
midva sva lep par,
tvoje srce mi je dar.

S teboj se rada učim,
ti voljo gor držim,
ko zagledam tvoje oči,
se žar ljubezni v meni prebudi.

Ko žalosten je moj dan,
misel nate ga izbriše.
Ob tebi izbrišejo se stvari slabe.

Nasmeh prileze mi na obraz,
ko vidim te in slišim tvoj glas.
Ti si moje sonce, ki mi je v čast.

Lara Pajk, 8. a

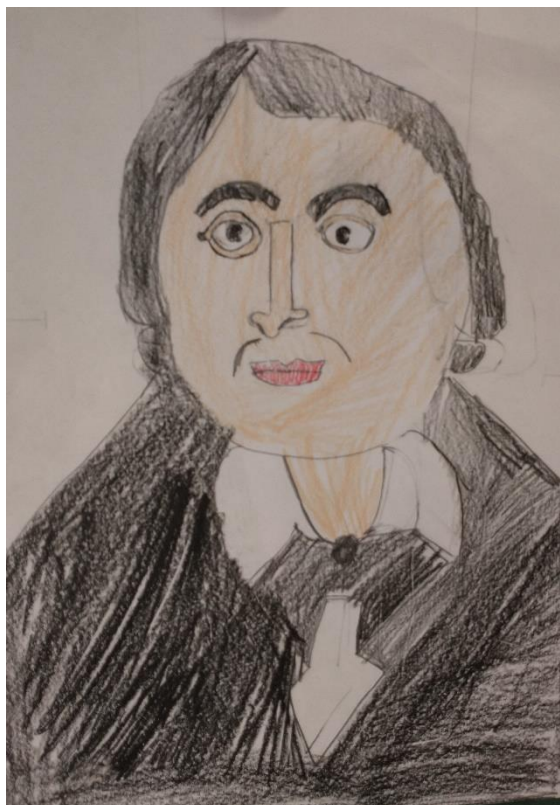
ZIMSKI DAN

Zjutraj me zlato sonce zbudi.
Sanjala sem zlate sani.
Snežinke se mi skozi okno smeji.

Vzamem smuči,
hitro, ker se mudi.
Čakajo me že vsi,
veseli in razigrani.

S prijatelji vijugamo ves dan,
s soncem obsijani.
Ko pade mrak.
pa je utrujen vsak.

Petra Mihelič, 6. A

Lan Jakob Jamnik

SONCE

Sonce zjutraj me zbudi,
lepo jutro naredi.

Sončece že zgodaj vstaja,
da vse nas razvedri.

Po vzhodu sonca ni miru,
saj vse že čivka v znak življenja.

Zdaj, ko že pomlad prihaja,
sončece še bolj nas greje.

Jutro zdaj ni več ledeno,
zdaj je toplo kot odeja.

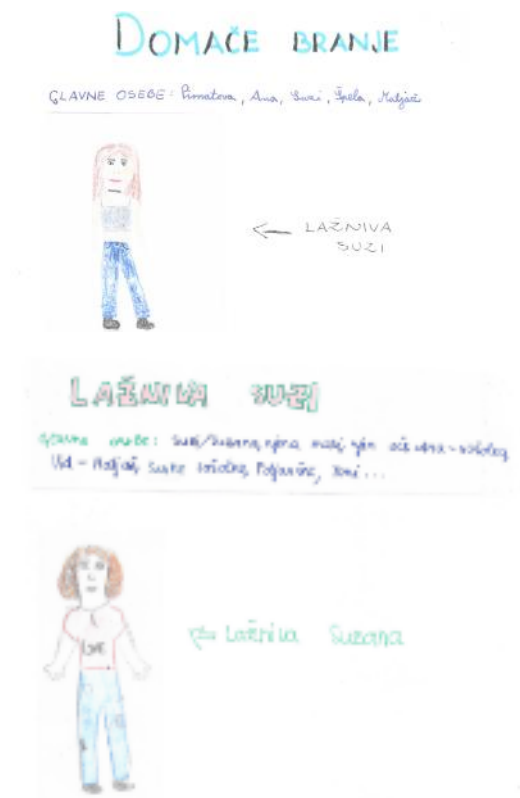
Žana Groznik, 6. a

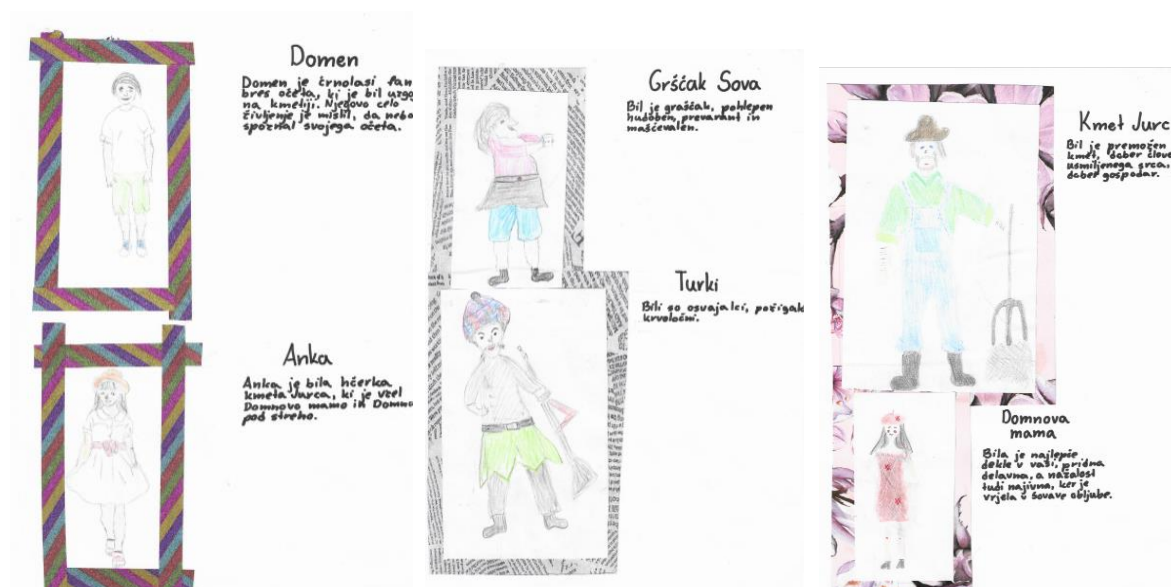
Taja Novak, 2. B

DOMAČE BRANJE

Tudi v šolskem letu 2021/2022 smo osmošolci pridno prebirali knjige za bralno značko in domače branje. Za vsako prebrano delo smo napisali kratek povzetek in/ali dodali ilustracijo.

Ana Žnidaršič, 8. A

Ksenja Mustar, 8. B

Maša Marolt, 8. A

Alja Repina, 5. B (Stare grške bajke)

ŽIVLJENJE

Živeti ni vredno,
imeti denar nič ne pomeni,
včasih se treba je le malo usesti,
ljubiti nekoga je brezveze.

Jesti je edina dobra stvar,
enkrat vse se ti odvrti,
na enkrat vse mine,
jeza izbruhe,
enkrat za vselej je konec.
N.N.

ŽIVLJENJE

Kaj je ta smisel?
Kaj je veselje in uživanje?
Tega preprosto več ni, saj uničili smo.

Zato se potrudimo, da nam boljše
bo bilo, saj življenje lepo je lahko.
In skupaj srečni bodimo, da
živimo in se veselimo.

Ana Žnidaršič, 8. A

ŽIVLJENJE

Življenje je kot roža.
Včasih cveti, včasih veni.
Je valovito.

Življenje je polno.
Veselja, sreče in radosti
pa tudi žalosti, jeze in sramu.

A vsaka roža rabi energijo,
radost in ljubezen,
iz katere lahko črpa energijo.
N.N.

LEPOTA

Lepota se s čuti odstira in boža.
Ob njej se v začudenju duša razpira kot
roža.

Lepota je dosegljiva samo za dotike
občudovanja.
Takrat so njene oči velike
od smehljanja.

V njih se uročenost svetlika, ki se nikoli
ne strezni.
Lepota je najvišja oblika ljubezni.

Zato je kot čudež do nepresežnosti
stopnjevanja.
In šele na višku ljubezenske nežnosti
prepoznana.

Vita Hočevar, 8. A

ŽIVLJENJE

Živimo samo enkrat, zato je treba
živeti.

Treba se je prepustiti in uživati, saj
priložnost je le ena. In lahko smo samo
srečni, da imamo to, kar imamo. Da
imamo dobro, valežno družino, ki nam
nudi vse. Na to smo lahko ponostni.
Veseli smo laho tudi, da imamo dobre
prijatelje, ki nam stojijo ob strani, nas
cenijo. To je nekaj najlepšega in
najboljšega. In to je smisel življenja.

Ana Žnidaršič

Še nekaj utrinkov ...

Zala Škrby